

צא א מיי פ"ו מהלכות
יו טוב הלכה יב:
צב ב מיי פ"א מהלכות
יו"ט הלכה כד סוג
לאין סה ועה טור ש"ע
א"ח ס' מקטו סעיף א':

רב ניסים גאון

ביצה ד"אבא למיזר בה
משום פירות הנושרין
ומשום משקלים שהיו.
איתה בתחילת מסכת יום
טוב.

רבינו הגנאל

ורבנן התם לא נהגו
קדושה בו ביום אלא כי
היכי דלא לילולו ביה,
(וליתא) [וליתא] סהדי
אמרי אי אתו סהדי מן
המנהג ולפעלה הלא חול
הוא (א), השתא בחוקת
חול. לפיכך התקינו שהיו
לעולם אותו היום נוהגין
(אותו היום) קודש. ת"ד
כיצד א"ר יהודי מתנה
אדם על הכלכלה של
פירות ביום טוב הראשון
ואוכלה בשני. היו לפניו
שני כלכלות של טבל
אומר אם היום קודש
אין בדבריו כלום, אם
חול הוא תהא זו תרומה
על זו וקורא עליה
שם, וארנבלן. ור' יוסי
אמר, וכן היה ר' יוסי
יוסי אומר להתנות מיום
טוב לחבירו, בשני ימים
טובים של גליות. ההוא
שביא דאיתציד ביום טוב
הראשון של גליות, ואתאי
לריש גלותא. ואשתתחי
ביום טוב שני. רב נחמן
ורב חסדא אכלו, ורבי
ששת לא אכל. אמר רב
איכול והתני וכן היה ר'
יוסי אומר בשני ימים
טובים של גליות, מאן
פליגי עליה ר' יהודי,
(ורנ"א) ר' יוסי הלכה כר'
יוסי. ואתא רבנן לפרושי
דבריו איסי ואמר דילמא
הכי קתני איסי, וכן היה ר'
יוסי אומר להתנות מיום
טוב לחבירו, בשני ימים
טובים של ראש השנה
[בגולות]. אבל בשני ימים
טובים של גליות מודה
ליה ר' יהודי. ונדרשו
דבריו רבה. ואתא רב אשי
לפרושי ואמר, ודילמא
לא קאי ר' יוסי (בהא)
[ואהא] מתניתא דתני ר'
יהודי אלא (לרבנן פליגי)
[האי ארבנן דפליגי], הכי
קתני וכן היה ר' יוסי
עושה איסור שני ימים
טובים של גליות באיסור
שני ימים טובים של
ראש השנה ולרבנן (א) הוא
דפליגי דשרו בכלי. ולא
אעברירא שפיר. אשכחיה
רב ששת לרב שמואל א"ל
גני מר מדין בקדושתו.
והני מר מדין בקדושתו.
ישני לחכמים בשני ימים
של גליות. וכן הלכה.

ול"ג וא"ת נהרדעי דאמרי התם (א) צינה מותרת דלא חיישין דילמא
עברוה ללול כמאן סברוה דלר' יהודה אפילו אי עברוה לא היו קדושה
אחת ואי כרבי יוסי הא קאמר הכא ו"ל דנהרדעי סברי דלעולם צבבל
צינה שריא אפילו בתקנה ראשונה דדוקא במקום צ"ד אי עברוה
ללול חשיב קדושה אחת אצל שלא
במקום צ"ד דעבדי לעולם שני ימים
הוו שמי קדושות דלולין בתר רוב
שנים שאינן מעוברות כדאמרינן במס'
ר"ה (דף כה). לענין יום הכפורים
שאינן עושין אלא יום אחד ואף על גב
דרבי יוסי סבר אפילו צבבל קדושה
אחת הוו כדאמר ומודה רבי יוסי
בשני ימים טובים של גליות משמע
בשני ימים טובים של ר"ה הוו
קדושה אחת נהרדעי לא סבירא להו
צהא כרבי יוסי: א"י משבחת אהו
לא תימא אהו. רש"י פסק דבדבר
הניגוד או הנלקט ביו"ט ראשון של
גליות דממתין ביו"ט שני כדשיעשו
ושרי דודאי קי"ל בשני י"ט של גליות
דשמי קדושות הן כדמוכח הכא וצפרק
קמנא דצינה (ד' ד): נמי פסקינן
נולדה ציה מותרת ציה אלמא דשמי
קדושות הן והא דפסקי רב פפא
הלכתא בריש אין לדין (סס ד' כד):
דנכרי שהציא דורון לישראל כו' ולעבר
בכדי שיעשו פ"י צנוטרס דהיינו
לעבר דיי"ט ראשון ומותר ממה נפשך
דאי יום ראשון קדש יום שני חול דהא
שיינן צינה וצני הניגוד ביו"ט ראשון
לאוכלו ביו"ט שני ולקמן (א) נמי גבי הנהו
גננא דשרי להו רבינא לאורתא
לאורווי ציה לאלתר אלמא קסבר דכי
בעינן בכדי שיעשו היינו מיי"ט ראשון
דטעס בכדי שיעשו מפרש הקונטרס
באין לדין (סס ד' כד): כדי שלא יהנה
ממלאכת יו"ט ולפי טעם זה ודאי יש
להתיר לעיי"ט ראשון בכדי שיעשו
דמה נפשך לא יהנה ממלאכת יו"ט
דפ"י ולפי זה נמי אין צריך להמתין
כשעור שילך וילך ויצא ויתלוש ויצא
אלא שיעור תלושה לצד שהוא צנוע
אחד קטן דאז לא יהנה ממלאכת
יו"ט ודוקא דבזר הנעשה בשביל
ישראל צריך להמתין בכדי שיעשו אצל
בפירות הנושרין או שעשה הנכרי בשביל
עמנו אין צריך בכדי שיעשו כדאמר
בשבת פ"י שאל (ד' קנא). אס רוב
נכרים בעיר צמוצא שבת רוחץ צה

מיד ומבשל בשבת דאמר בשוגג יאכל (שבת ד' נה). אע"פ דנהנה ממלאכת
שבת כיון דמילתא דלא שכיחא לא גזרו ציה רבנן ובה"ג מפרש דלר"ך
להמתין עד מוצאי יו"ט (א) בכדי שיעשו וטעם כדי שיעשו יש לפרש
משום שמה יאמר ישראל לנכרי לעשות ביום טוב כדי שיאכל לאלתר
צמוצא יום טוב וזה אין שייך אלא בדבר הנעשה בשביל ישראל
כדמשמע נמי בפרק שאל (סס ד' קנא). והיא צר טביא מיירי
באיתציד מאליו על ידי שהיו מלודות פרוקות מערב יום טוב ולא נכרי
שהציא דורון לישראל הוא ורבינא דשרי לאורווי ציה לאלתר שמה
לית

צינה (ד' פ). מניח אדם עירובין תצטילין ועירובין תחומין מיי"ט לחצירו ומתנה ומדרב דאמר במסכת צינה (ד' ז): צב' ימים טובים של
גליות צינה שנוולדה ציה מותרת ציה וקבעי הלכתא כוותיה דבזר הניגוד או הנלקט מן המחוצר ביום טוב הראשון של גליות ממתין לערב
בכדי שיעשו ומותר דמכולהו שמעינן דאחד מהן חול דאי מספקא לן בקדושה אחת אמאי משתרי ציה ואי משום דצינה איסורא דרבנן היא הא
לא אישתרי בשני ימים טובים של ר"ה ועוד קי"ל במסכת צינה (ד' ז). דספיקא דרבנן דבזר שיש לו מתירין אסור ועוד לידת צבי מלאכה
דאורייתא היא ושרייה. ובהלכות גדולות אסר וליף טעמא מדקבע רב פפא [שם כד]: הילכתא נכרי שהציא דורון לישראל כו' ומוקי דהאי לערב אסורין
בכדי שיעשו לערב של מוצאי יום טוב שני קאמר דליהוי רחוי לעשות קאמר ובעיני נראה שאינו כן אלא כדסתם ואמר לערב סתם
אי ביום טוב ראשון הציאו ימתין לערב בכדי שיעשו ואוכלו ולפיכך צריך להמתין דשמה היה היום קדש ולמחר חול ובעי המתנה בכדי
שיעשו ואי הוה איפכא כל שכן דאף בלא המתנה היו מותרין ואי ביום שני הציאום ימתין לערב בכדי שיעשו דשמה היום קדש הוא
ותדע דעיקר מילתיה דרב פפא לערב יום טוב ראשון איתמר דאמר לקמן (דף מ). הנהו צני גננא דגזו להו נכרים אסא ביום טוב שני
לאורתא שרף להו רבינא (א) לאורווי לאלתר אלמא קסבר כי בעינן בכדי שיעשו ביום טוב ראשון דהא קים לן בקביעה דירחא דראשון עיקר
והא דעבדינן תרי יומי משום דשלחו מתם הזהרו כו' [צינה ד': אצל יום טוב שני דקיל לא בעינן בכדי שיעשו. ומסקנא קבעינן הילכתא אף ביו"ט שני
בכדי שיעשו דלא לימרו לזלוזלי ציה ומשנת הגאון יש צדי קן. ע"פ פסק. לאו איסורוי איסורי. דודאי פשיטא ליה לרב ששת דשרי בשני:

ורבנן התם כי היכי דלא לזלוזלי ביה: ועוד
א"ר יהודה וכו': וצריכא דאי אשמעינן (א) ר"ה
בהא קאמר ר' יהודה משום דלא קעביד מדי
אבל כלכלה דמיוחוי כמתקן טיבלא אימא
מודה להו לרבנן ואי אשמעינן הני תרתי
משום דליכא למיגזר עלייהו אבל ביצה דאיכא
למיגזר בה (א) משום פירות הנושרין (א) ומשום
משקין שזבו אימא מודה להו לרבנן צריכא:
תניא כיצד א"ר יהודה מתנה אדם על הכלכלה
ביו"ט ראשון ואוכלה בשני * היו לפניו שתי
כלכלות של טבל אומר אם היום חול ולמחר
קדש תהא זו תרומה על זו ואם היום קדש
ולמחר חול אין בדבריו כלום וקורא עליה שם
ומניחה ולמחר הוא אומר אם היום חול תהא
זו תרומה על זו ואם היום קדש אין בדבריו
כלום וקורא עליה שם ואוכלה ר' יוסי
אומר וכן היה ר' יוסי אומר בשני ימים
טובים של גליות ההוא בר מביא דאתא לבי
ריש גלותא דאתציד ביו"ט ראשון של גליות
ואשתחית ביו"ט שני ר"ג רב חסדא אכלו רב
ששת לא אכל אמר ר"ג מאי אעביד ליה לרב
ששת דלא אכיל בישרא דמביא א"ל רב
ששת והיכי איכול דתני איסי ואמרי לה איסי
תני וכן היה ר' יוסי אומר שני ימים טובים של
גליות אמר רבא ומאי קושיא דילמא ה"ק
וכן היה ר' יוסי אומר בשני יו"ט של ר"ה
בגולה א"ה של גליות בגולה מיבעי ליה (א)
א"ר אבי ומאי קושיא דילמא הכי קאמר וכן
היה ר' יוסי עושה איסור שני ימים טובים
של גליות בשני ימים טובים של ראש
השנה לרבנן דשרו * אשכחיה רב ששת
לרבה בר שמואל אמר ליה תני מר מדי
בקדושות אמר ליה תנינא מודה רבי
יוסי בשני ימים טובים של גליות אמר ליה
(א) אי משבחת להו לא תימא להו ולא מדי
אמר רב אשי לדידי אמר לי אמומר
ההוא בר מביא לאו איתצודי איתציד
אלא

אמר רב אשי ומאי קושיא דילמא. האי אומר ר"ה וכן היה ר' יוסי
עושה איסור שני ימים טובים של גליות קל כאיסור שני ימים של
ר"ה לרבנן דפליגי עליו ואמרי מותר דתניא לעיל [ע"א] מודים חכמים
לרבי אליעזר ומוטב לתרווי הכי מילתיה ולא נוקי שבששת צ"י יוסי
דקי"ל ר' יוסי נמוקו עמו והאי חומרא בלא טעמא הוא: סנינא מודה
ר"י בשני ימים טובים של גליות. דב' קדושות הן: אי משכחה להו.
לרב נחמן ורב חסדא: לא תימא להו. להאי מילתא דמיכספי לי
על דלא אכלית מינייה: פסק. ושמינן מדרב חמון ורב חסדא
ומדרבה בר שמואל ומדרב ששת דהדר ציה ומדרבא (א) דאמר במסכת

אלא

(א) [צינה ב: ג.] (ב) [צינה ג: ג.]
(א) [לעיל יא: צ"ק ל: ח:]
(ד) [ע"א ד"ה מתנה]
(ה) בסי' טקף: איתקון.
(ו) [גיטין ס: א.] (ז) כ"ל ומדרב
וכ"ה ב"ש"ע על הר"ף.
(ח) ב"ש"ע רבא וכן שם בגמ',
(ט) [צינה א: א.] (י) [דף מ: א.]

הגהות הב"ח

(א) גמ' דאי אשמעינן
רישא צהא קאמר ר'
יהודה: (ב) שם בגולה
מיבעי ליה (אמר רב אסי)
תא"מ וי"ט ס"א רב
אשי: (א) תוס' ד"ה אי
משכחה וכו' עד מוצאי
יו"ט שני בכדי שיעשו וכו'
לאלתר צמוצא יו"ט שני
וה אין שייך:

גליון הש"ס

גמ' אשכחיה רב ששת
לרבה בר שמואל. ענין זה
לעיל יא ע"ב וצ"ק לח
ע"ב:

(א) נראה דל"ל וכן גם השתא
במקום חול הוא לשיך תקנו
שהיו נוספין לעולם אותו היום
קדש.
(ב) נראה דל"ל לרבנן דפליגי
ותו ככללנה.